

РЕШЕНИЕ

№ 1939

гр. София, 23.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 07.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1228** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1, чл. 85, вр. чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба от адвокат – пълномощник на К. С. М. - гражданин на С., против РЕШЕНИЕ № 1-В/10.01.2022 г. на интервюиращ орган от ДАБ – МС, с което не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила подадена от чужденеца последваща молба, рег. № КП - 2565/16.12.2021 г.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощения адвокат Т. И., като поддържа жалбата. Счита се от адвоката, че: административният орган неоснователно, в производство по допустимост на последваща молба е обсъждал по същество, включително новопредставеното с молбата писмено доказателство (уведомление за явяване на 25.01.2020 г. във военно поделение, в С., за „отбиване“ на военна служба) и се е позовал на данни от предходни административни производства.

Ответникът, посредством упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата, като по същество оспорва достоверността на уведомлението и обръща внимание, че по време на интервюто през 2016 г. чужденецът е заявил да е „отбил“ военната си служба. Изтъква наличието на писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“, от 2016 г., което е послужило като основание на председателя на ДАБ, с Решение № 8547/10.04.2017 г. да откаже предоставяне на международна закрила, като счита, че писмото „е достатъчно основание да не бъде допусната последващата молба“. Представя два броя справки от 2021 г.(л.л. 139-145 от делото), изготвени от „Дирекция Международна дейност“ – ДАБ.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Като анализира наличните в делото доказателства и доводите на страните, Съдът намира следното.

Процесната молба за закрила, от 16.12.2021 г. (л. 28) е трета поред и се явява последваща, по смисъла на § 1, т. 6 ДР ЗУБ. С нея, като ново обстоятелство чужденецът е посочил (представил) писмено доказателство (л. 22, 23) - уведомление за явяване на 25.01.2020 г. във военно поделение в С., за „отбиване“ на военна служба. Заявил е опасения, че връщането му в страната на произход предполага да участва във военни действия, което би застрашило здравето и живота му. Позовал се е и на официалната позиция на В., от м. 03.2021 г.

С оспореното Решение № 1-В/10.01.2022 г. интервюиращият орган не е допуснал до разглеждане по същество последващата молба от 16.12.2021 г., след като е счел, че чужденецът не сочи нови обстоятелства. За да мотивира този си извод административният орган: се е позовал на двете предходни административни производства, приключили съответно с решение от 10.04.2017 г. за отказ на международна закрила и с решение от 23.03.2020 г. за отказ да бъде допусната до разглеждане подадена на 12.03.2020 г. последваща молба; обсъдил е по същество представеното уведомление за явяване на военна служба и е дискредитирал същото с доводи, че: не е представено в оригинал и това поставя под съмнение достоверността му; изтъкнал е и вече споменатото писмо от ДА „НС“, от 25.08.2016 г. (л. 138 от делото).

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че жалбата е процесуално допустима и основателна. Решение № 1- В/10.01.2022 г. на интервюиращ орган, макар да е издадено от компетентен орган е процесуално неправилно и незаконосъобразно.

Разпоредбата на чл. 76а ЗУБ постановява, че „преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост, съгласно чл. 13, ал. 2“, като от своя страна нормата на чл. 13, ал. 2 за „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход“ отново връща към Глава шеста, раздел III“. Според чл. 76б, ал. 1 ЗУБ интервюиращият орган, единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю взема решение, с което се произнася по допустимостта на последващата молба и съответно я допуска или не я допуска до производство.

Анализът на цитираните правни норми сочи, че в производство по чл. 76б ЗУБ допустимостта на жалбата се преценява, въз основата на представени от чужденеца писмени доказателства, без провеждане на интервю. Преценката се състои в това, дали доказателствата са нови и дали обосновават наличие на нови обстоятелства, които не са обсъждани преди това и които са от съществено значение за личното му положение. Разпоредбата на чл. 13, ал. 2 ЗУБ не въвежда изискване по отношение на представените от чужденеца доказателства, а според нея, преценката за допустимостта се свежда до преценка, дали е на лице позоваване на нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Вместо това ответникът недопустимо е обсъдил (отхвърлил) по същество, в производството по Раздел III на Глава шеста ЗУБ, без да е проведено интервю, твърденията за нови обстоятелства, подкрепяйки мотивите си с

мотиви, изложени в предходните решения, касаещи подадени от същото лице молби за закрила.

В решенията по дела C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17 Съдът на ЕС приема, че член 33, § 2 от Директива 2013/32 на ЕП и на Съвета, относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила изброява изчерпателно положенията, при които държавите - членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима. Съдът на ЕС Съдът сочи още, че целта на изброяването е да смекчи задължението на компетентната държава – членка, да разгледа молба за международна закрила, като определи случаите, в които такава молба се счита за недопустима. Според чл. 33, § 2, б. „г“ от Директивата, „молбата е недопустима, единствено ако е последваща, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това, дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила, по силата на Директива 2011/95/ЕС“. В процесния случай наличието на такива „нови елементи или факти“ е обективно – представено е вече цитираното уведомление за явяване на военна служба. Освен изложеното, с решение от 10.06.2021 г. по дело C-921/19 СЕС постановява, че чл. 40, § 2 от Директива 2013/32р чл. 4, § 2 от Директива 2011/95 не допускат национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“, по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка; от една страна преценката на представените в подкрепа на молба за международна закрила доказателства не може да варира в зависимост от това, дали става въпрос за първа, или за последваща молба, и от друга страна - съответната държава - членка е длъжна да сътрудничи с кандидата за целите на оценката на относимите елементи от последващата му молба, когато в подкрепа на тази молба кандидатът представя документи, чиято автентичност не може да бъде установена“.

Съобразявайки изложените по – горе мотиви настоящият състав на Административен съд София – град приема, че жалбата от К. С. М. - гражданин на С., против Решение № 1-V/10.01.2022 г. на интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при МС, с което не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила подадената от чужденеца последваща молба, от 16.12.2021 г. е основателна. Недоускайки до разглеждане по общия ред молбата, интервюиращият орган е лишил търсецът за закрила от възможността, твърденията му за нововъзникналото обстоятелство, включително твърденията за промяна (влошаване) на обстановката в С. (потвърждаващо се и от представените от ответника две справки) да бъде обсъдено и анализирано отново, подробно и по същество, досежно рисковете за него, при евентуалното връщане в страната на произход и възможността да бъде мобилизиран за участие във военни действия.

Произнасянето на един и същи (като персона) интервюиращ орган, предвид стриктното тълкуване нормата на чл. 10, ал. 2 АПК не предполага задължително той да се отведе от решаването на процесната административна преписка, но дава основания за съмнение в безпристрастността на същия. В случая обаче, това обстоятелство не може да служи като самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение.

Решението подлежи на отмяна, а административната преписка следва да бъде върната на интервюиращия орган за ново произнасяне, след съобразяване с мотивите на настоящото съдебно решение. В новото производство по общия ред следва отново да бъде изискана актуална информация от ДА „НС“, касаеща К. С. М.. Пестеливите съображения, изложени в писмото от 25.08.2016 г. и изминалото от тогава време, както и фактът, че чужденецът продължава да пребивава в РБ изискват това. Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от К. С. М. - гражданин на С. РЕШЕНИЕ № 1-В/10.01.2022 г. на интервюиращ орган от ДАБ – МС.

ВРЪЩА административната преписка на председателя на ДАБ за ново произнасяне, след съобразяване с мотивите на настоящото съдебно решение.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, и на протест.

СЪДИЯ: